

Arrest

nr. 212 226 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker op 10 september 2014 had ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ze luidt als volgt

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 10.09.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 10.04.2014. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 10.04.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 09.08.2013.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting van 26 juli 2018 stelde de verwerende partij dat verzoeker, die werd vertegenwoordigd door zijn raadsman, sedert 22 februari 2018 van ambtswege werd afgevoerd zodat hij geen belang meer zou hebben bij de gevraagde vernietiging.

Bij arrest nr. 209 763 van 20 september 2018 werden de debatten heropend en werd de zaak opnieuw opgeroepen om verzoeker in de gelegenheid te stellen desgewenst aannemelijk te maken dat hij nog op Belgisch grondgebied verblijft.

Ter zitting van 18 oktober 2018 verscheen verzoeker in persoon voor de Raad, waarop de verwerende partij afstand heeft gedaan van haar exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stellende dat de bestreden beslissing totaal naast de kwestie gemotiveerd is. Hij wijst erop dat hij wel degelijk op het grondgebied aanwezig is, en in zijn aanvraag heeft geargumenteed dat er buitengewone omstandigheden zijn omdat hij niet kan terugkeren naar Guinee om redenen die een risico op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM raken. Derhalve kan er niet worden geargumenteed dat de vraag zonder voorwerp is

3.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota dat de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen erin kunnen worden gelezen: er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een grondige en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard. Verzoeker kent deze motieven ook, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

3.3. In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, die verzoeker op 10 september 2014 heeft ingediend, ‘zonder voorwerp’ zou geworden zijn omdat hem op 10 april 2014 een inreisverbod werd betekend voor de duur van drie jaar. De beslissing verwijst onder andere naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag.

De in de motieven vermelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet hebben enerzijds betrekking hebben op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan *“een vreemdeling het voorwerp*

uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is” (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4).

Verder moet worden vastgesteld dat de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidde:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Geen van de vermelde wetsbepalingen geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf ‘zonder voorwerp’ te verklaren.

Door een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren op grond van het loutere motief dat verzoeker onder een inreisverbod voor het Schengengebied staat, wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Eén en ander klemte overigens des te meer nu een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokken vreemdeling naar het land van herkomst (HvJ 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §45). Aangezien verzoeker blijkbaar geen vrijwillige uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat hem op 9 augustus 2013 werd betekend, en actueel nog steeds op Belgisch grondgebied vertoeft, wordt zijn actuele verblijfssituatie enkel beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. door het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §49). Het inreisverbod brengt dus

ten aanzien van verzoeker heden nog geen rechtsgevolgen teweeg en kan geen materiële grondslag zijn om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS